

GYERMEKEK ÉS CSECSEMŐK SZÁJÁBÓL
SZEREZTÉL MAGADNAK DICSÉRETET.....

Máté 21,16/c

XXXII.ÉVFOLYAM
3-4 szám-1983

ÜZENET

A VENEZUELAI MAGYAR
EVANGÉLIUMI KERESZTYÉNEKHEZ

Méhe gyümölcsét szétlopta az élet:
a fiait a pálya, lázas éjek
s a lányait szerelmes vőlegények.

Most ül az özvegy-házban egyedül,
a falakon bal-sejtés feketül
s fülébe gondot, árnyat hegedül...

Örökké bajt és átkot szimatolgat,
varázsszavakkal kérdez vándor holdat
öt gyermekéről s ujjain latolgat...

A szive bibor pókja estelen
négy égi tájra nyújtja testtelen
mér földes lábát álm-nesztelen:

titkos drótot huz minden gyermekéig,
átfur hegyen, erdőn, folyókon végig
s a drótjait angyal-testőrök védik...

Folyton távolba néznek a szemek,
kérges keze tapintata remek:
rögtön megérzi, ha a drót remeg.

Megérzi a gyermekszív sorscsapását:
vak éjszakában végzettel csatázik
s ima-nyilakkal fátumokat másít...

Ha ujságok jeleznek háborút,
pestist, földrengést, jégesőt, borut:
az anyahomlok rögtön ráncba fut.

Csodák-csodája: mér földesre nyul
két karja: és tenyere paizsul
minden gyerekre puhán ráborul,

anyamadár-szárny nő ki minden ujjon,
hogy gyermekének szive odabujjon....

S akkor megnyugszik s Miatyánkot ujjong...

KÜLDJÜK MINDEN - TÁVOLBAN ÉLŐ GYEREKEIÉRT
AGGÓDÓ ÉDESANYÁNAK - ANYÁK NAPJÁN.

OTTHONI -MAGÁNOS VAGY CSALÁDI- ÁHITAT

MEGSZÓLAL A KŐ

Az Atyának, Fiunak, Szentlélek Istennek nevében. Ámen.

Ének: Jézus, ki a sirban valál /52. ének 1.v./

Imádság: Örül az én lelkem Benned, megtartó Istenem. Áldalak és dicsőítelek téged, aki csodálatossá tette magát az én üdvözitésemben. Feltámasztottad szent Fiadat, hogy éljen az én főprófétám és tanítson engem igéje és Szentlelke által. Eljen az én főpapom és engem megtisztítson és megáldjon. Eljen az én királyom és engem oltalmazzon és igazgasson. Eljen az én Megváltóm és Üdvözítőm és engem minden gonosztól megszabadítson és üdvözítse. Áldott légy, hogy miután így az üdvösséget szent Fiad által megszerezted, azt élete által meg is akarod adni nekem. Amen.

/Szikszai György/

Ige: "Lepecsételték a követ."

Máté ev. 27,66

Urunk Jézus virágvasárnap beszélt arról, hogy ha a tanítványai meg nem szólalnak a farizeusok dorgálása miatt, a kövek fognak kiáltani.

A krusvétii történetben a hívő ember számára még a Jézus sirjára hengerített és lepecsételt kő is megszólal és beszélni kezd. Taníthat egy kő? Mondhat valamit, ami a hit számára tanítás lehet?

Ios, a feltámadás olyan rendkívüli esemény, hogy még az is lehetséges, hogy a kő beszélni kezd. S az első, amit hallunk, hogy a követ a sir száján lepecsételték. A követ ugyan arimáthiai József hengerítette oda, mert így volt teljes és tiszteletadással véghez vitt a Jézus eltemetése. Azonban a főpapokban és farizeusokban, akik Jézus elitélését és keresztre feszítését kikövetelték Pilátustól, még mindig aggódtak és kétségeket tápláltak magukban. A törvény betűje szerint jártak el ugyan, mert az istenká-

romlás bűnét hozták fel vádként Jézus ellen, hogy halálos ítéletet erőszakoljanak ki a bírói eljárás végén. De a kétségeik a tudat alá nyomva is éltek. Nem voltak bizonyosak és nyugodtak afelől, hogy eljárásuk a lelkiismeret szavaszerint is helyes volt. Az elkövetett bűn ugyan végbe mehetett, azonban egyet soha nem tud megadni: a belső békét. A kierőltetett ítélet elkerülhetetlen következménye a belső nyugtalan-ság. A békesség hiánya. A lelkiismeret szavát ugyan el lehet hallgattatni, magát a lelkiismeretet is meg lehet ölni. De megsemmisíteni nem lehet. Az elhallgattatott lelkiismeret megszólal. A megölt lelkiismeret feltámad és gyötrelmes kísértetként megjelenik. A bűn elkövetője soha nem kaphatja meg a végleges, belső nyugalmat és lelki bizonyosságot tette helyessége felől.

Ezért lepecsételték a követ. Örök vonás, hogy a bűnt, az elkövetett igazságtalanságot az igazság látszatával akarják megerősíteni. Csak arra lehet pecsétet tenni, ami igaz. Ez a pecsét az igaz és szent ellen elkövetett igazságtalanságot akarja a világ előtt igazolni.

A feltámadást azonban sem kő, sem pecsét nem tudja megakadályozni. A bűnnek nincs hatalma ahhoz, hogy az Isten igazságát és üdvözítő akaratát eltemetve tarthassa. Jézus óta nincs Nagypéntek Husvét nélkül. Nincs az a bűn, nincs az az erőszak, amely az Isten szabadító akaratának ellenállhasson. A Nagypéntek értelmét nem lehet minden földi igazságtalanságra átvinni. Nagypéntek nem jelkép, hanem valóság. Azonban minden igazságtalanság, amely az isteni igazságot sérti meg, leleplezésre és elmulásra van ítélve. S minden igazság, amelyben benne van az Isten igazságának terében, napfényre jut. Űn és igazságtalanság alatt szenvedők, nem reménytelen a sorsotok. Ha a gonoszság 666 pecséttel akarja is véglegesen eltemetni az igazságtalanságot, az igazság és az élet győz. Nem azért, mert ennek szükségszerűen így kell lennie, hanem azért mert Van Husvét, van feltámadás. Nagypéntek felett ur a Husvét ereje. Mert az élet nagyobb mint a halál. Isten ereje nagyobb mint a bűn ereje. Az igazság erősebb mint az erőszak azóta, amióta azt mondta Jézus: Én vagyok az igazság és az élet. Amen.

Közös imádság: Miatyánk.

Ének: Jézus, én bizodalمام /54.sz. ének/

Aldás: Én élek, ti is élni fogtok. Amen.

KÉT RÖVID ESZTENDŐ!

Csak az üres percek tűnnek hosszúnak. Az étellel, munkával, örömmel eltöltött idő mindig röpül.

Talán ezért is tűnik olyan rövidnek az a két esztendő, amelyet az "ujjonnan közénk érkező lelkészházaspár," megadva nekik a tiszteletet, nt. dr. Domján János és felesége, a nagytiszteletű asszony, köztünk eltöltött. Most, két év múlva "Erzsi nénitől és János bácsitól" bucsuzunk. Nem a tisztelet megfogyatkozása ez a megszólítás. De családtagokat nem szokás ékes titulussal illetni. Már pedig ők e két év alatt családtagokká lettek, akikhez a család többi tagjai bizalommal fordulhattak tanácsért, segítségért.

Kevés embernek jut osztályrészül, hogy egy munkás, gazdag élet tapasztalatait valaki magában egyesíthesse szellemi frissességgel, megértéssel és fizikai rugalmassággal. Mi örömmel mondhatjuk magunkat szerencsésnek, hogy a Gondviselés olyan lelkészházaspárt küldött közénk, akik ezt egyesíthették magukban. Nem voltak soha fáradtak, ha valamire kértük őket. Hitre tanítottak, de nem felülről, hanem velünk együtt ülve le a Mester lábai elé. Vezettek, de nem dirigáltak. Tanácsoltak, de nem parancsoltak. Segítettek, de nem kürtölték ki. Ha egy gyermeket a neveletlenségért kellett megdorgálni, úgy tették, hogy utána még szívesebben járt hit-tanórára.

Sokat végeztek két év alatt. Ha több idő lett volna, még többet tehettek volna. Szinte minden beszélgetés során azt hallottuk tőlük, hogy ezt vagy azt is meg kellett volna csinálni, dehát... Igaz, hogy valószínűleg 20 év múlva is ugyanezt mondták volna, mert akkor találtak volna új meg új teendőt.

Mondják, hogy a jó pap holtig tanul. Vajjon mit fognak tanulni a spanyol nyelv után még? De az is igaz, hogy a jó pap holtig tanít. Szóval. Tettel. Példával. Élettel!

Nehéz úgy bucsusorokat írni, melyek évek múltán olvasva ne tűnének dicséretnek. Eulogiának. Ők, akiknek most bucsut mondunk, ezt nem kívánják, sőt kényelmetlenül feszengenek, ha hallanak. Mert -ugy vélik- adni jöttek tudásukból, tehetségükből, szellemi értékeik-

ből, de főként hitükből és magvaságukból, s ezért nem jár köszönet. E néhány rövid sor sem köszönet, hanem elismerés a jól végzett munkaért. Azt a szeretetet fejezzük ki vele, amelyet mi adunk azért a szeretetért, melyet tőlük kaptunk.

Ezért a gyülekezet minden tagja és ezen tulmenően minden magyar nevében kívánjuk: adjon nekik Isten még sok munkás évet. Segitse őket továbbra is munkájukban, melyre a hazai magyaroknak éppen úgy van szükségük, mint nekünk volt, szórványmagyaroknak.

Elmennek, de munkájuk eredményét, lelkük egy részét itt hagyják köztünk.
Ezt megköszönjük Istennek. És köszönjük nekik.

Caracas, 1983. április 6.

VLADÁR PÁL
gondnok

"Gyermektiszta tó szemed,
benne Jézus néz veled
- nem farkas -
hanem bárányszemet."

K E R E S Z T E L Ő .

Az ápr. 24-i istentisztelet keretében Nt. Storch elnöklelkész megkeresztelte Szabó József és felesége, született Jancsó Éva gyülekezeti tagok kis-lányát, aki az ERIKA, KRISZTINA neveket kapta a kereszttségben.

Őszinte jókívánságainkat küldjük a szülőknek, keresztszülőknek és a boldog nagypapának.

Keresztszülők voltak: Leskó Károlyné, Ditta és Giovanni Canctelmi.

Tiszta szívből kívánjuk, hogy ezt a napsugaras kicsi leánykát a szerető és gondviselő Isten vezesse és őrizze egész életében.

AJÁNLÁS ÉS BUCSU

A Magyar Gyülekezet virágvasárnapi szeretetvendégségén elmondta
dr. Domján János lelkész

Eljött a bucsuzás órája. Az alkalom, amikor a gyülekezet és lelkésze elköszönnek egymástól. S önkéntelenül a francia szó-lás-mondás: *Partir c'est toujours mourir un peu* - a bucsuzásban van valami a meghalásból - jut eszünkbe. Igen, bucsuzni annyi, mint egy kicsit meghalni.

De ha a köszönő és elköszönő szavaimat ilyen halálos hang-zásu szavakkal kezdem, hogyan fogjuk végezni? Helyén való hang ez, ami önkéntelenül megszólal bennem?

Azt hiszem, sokkal jobb, ha az érzések felidézése és szaba-don engedése helyett most ne a pillanat fájó oldalát hangsúlyoz-zuk, hanem az élet oldalát. Hadd nézzem meg azért most azt, hogy mit jelentett különösebben ez a gyorsan elszállt két év? Milyen tanulságokat vonhatunk le közösen, milyen tanulságot állapitha-tunk meg az együtt töltött időből? Ha így teszünk, hasznos nekem, hasznos a gyülekezetnek és megóv attól, hogy csak könnyeinket tö-röljük esetleg. Mi az, amit mint drága ajándékot hagyhatok itt az utolsó napokban együtt töltött kedves alkalmon is?

1) Az egyik az az örvendetes megállapításom, hogy a magyar keresztyén gyülekezet hite és magyarságtudata existenciálisan ösz-szeferrott egymással. Mert már 40-30 évvel ezelőtt miért áldoztak annyi erőt, időt, fáradságot az emigrált magyarok, hogy összegyű-lekezessenek, hogy megszólalhasson az Isten igéje, hogy gyerme-keiket nevelhessék hitre, igeolvasásra és éneklésre? Azért, hogy mindezt magyarul, anyanyelvükön tehessék. Mert ebben az idegen tengerben találhattak volna olyan közösséget, ahol hitbeli éhsé-güket kielégíthették volna valamilyen más nyelven. Még magas egyhá-

zi szervezetek is buzdítottak erre, bizonyosan jószándékból.

De a gyülekezet történetének hősi korszakát, sőt előkorszakát alakító buzgó tagjai azt akarták, hogy mindez magyarul menjen végbe. És amikor ezt tették, akkor nem csak ennyit tettek, hogy a Szentírást átkötötték nemzetiszínű szalaggal, és hogy magyar Golgotáról és feltámadásról beszéltek. Ez nem pusztán vallásos köntösbe öltöztetett honfi bánat volt, hanem azért cselekedték, mert hitték, hogy az Isten teremtette őket magyarnak, és nem azért teremtette, hogy most beolvadjanak az idegen tengerbe. amely ugyan jóindulattal befogadta őket, de érte a magyarságuk feladását követelte volna. A hit mellett a magyarságukat is Isten ajándékának, mint teremtői adományát tekintették. S ha elhangzott az Isten ígéje próbatételről, vigasztalásról, szabadulásról, akkor az magyarul hangzott el.

Vagyis az evangéliumi református vagy lutheránus hit megőrzése mellett kialakult egy szívós magyarságtudat, s ennek óriási jelentőségét talán nem is ismerték fel teljes nagyságában. De ennek jelentősége azért is volt rendkívüli, mert elhangozhatott és azóta is elhangzott nem is olyan régen, esztendőken számolva, az a szemlélet, hogy előbb-utóbb ugyanis beolvadásra van ítélve a hazájától, földjétől és véreitől elszakadt magyarság, jobb ezért -már csak a jobb elhelyezkedés kedvéért is önkéntesen lemondani a magyar nyelv használatáról és beolvadni, hiszen fiainknak és leányainknak ugyanis az idegen vendéghaza és idegen nyelv lesz végleges nyelve és hazája.

Mi volt ennek a téves szemléletnek és néha eléggé támadó szemléletnek az alapja? Kétségtelenül az, hogy a beilleszkedő idegenek gazdaságilag könnyebben tudnak boldogulni. Tiszteletre méltó, de anyagi szempont. Aztán alapja volt az a tetszetősnek és önzetlennek látszó érvelés is, hogy gyermekeinknek könnyebb lesz az

új életben elhelyezkedni és boldogulni. Mar pedig melyik szülő nem akarná a gyermeke boldogítását? De legmélyebb oka mégis csak az az emberileg érthető ok volt, hogy sérelmet szenvedtek otthon egy történelmi óriás változás érthető vagy ártatlan áldozataiként és halálig szívükben maradt a tudatos vagy tudat alá szorított sebzett indulat. A magyarságtudat csontlágylulásának szívszorító példája és az erkölcsi öntudat rövidzárata volt a beolvadásnak ilyen vagy bármilyen indoku - hangoztatása.

Miért! Nezzuk csak a közeli példákat. Mellettünk él a hatatlanna vált lett gyülekezet. Idősebb tagjai egyetemi tanárokká, kiemelt gazdasági szakértőkké, építészeti, kereskedelmi milliomo-sokká lettek. De nyelvüket, hitüket szívósan tartják és nemrég vásároltak lett Otthont maguknak, hogy orizzek nemzeti-népi hagyományaikat halálig. Fiaik, leányaik idejárnak az egyház udvarára és itt gyakorolják lett népi énekek hangja mellett az apáik, nagy anyáik nemzeti táncait.

Vagy hadd mondjak egy még meghökkentőbb példát. Még ismer-tebb a világ minden népe előtt: Itt él a földön szétszóródva, diaszpórában, vagy időnként gettóba szorítva Izrael népe. De hitét és faji mivoltát fel nem adta és meg nem tagadta. Vannak ugyan a határon kifelé és befelé olvadó esetek, de egészében véve együtt tartják fenn hitüket és népi termettséjükét - még roppant feszült ségek között is. Itt Venezuelában is meqvan a maguk külön szerve-zete.

Azért ha a történelem es a jelen ad biztató példákat, örül-jünk annak, hogy bennük is van annyi magyarságtudat, mint ameny-nyi népi-nemzeti tudat el a világ több, történelmet ismerő és sze-reto népeben. kétszeresen fontos ez ma, amikor a magyarság a leg-nagyobb szétszórtságban élő népe Európának: 15 millióból 5 millió el a határokon kívül. Vallom, nem veqzetszerű és nem elkerülhetet

len, hogy egy-két nemzedéken belül itt beolvadjon és eltűnjön a magyarság és a protestántizmus. Élhetiünk, fennmaradhatunk, ha megtartjuk a hitünket, hitünk is megtart minket. Ha megtartjuk magyarságunkat, a magyarságunk is megtart, összetart és időtálló értékeivel - erőivel átjárja életünket.

2) Számoljunk le egy másik elterjedt tévhittel és aggodalmaskodással. Azzal a tévhittel, hogy ha hitünket és magyarságunkat megőrizni akarjuk a gyermekeinkben is, akkor kettészakítjuk és megosztjuk az életüket. Azzal a tévhittel, hogy kettéhasadt lelki emberekké neveljük őket. Ez az érvelés téves lelektani, fejlődéstani és embertani feltevésekre épül és ezért hamis. Mert ma szinte kötelező két-három idegen nyelv ismerete ahhoz, hogy a kivívó lett nagyvilágunkban boldogulni tudjon valaki. Ha pedig arra gondolnak, hogy más nyelvű és nemzetiségű országban él valaki, gondoljunk Svájcra. Arra, hogy hány francia él németek között, vagy fordítva. Vagy olasz a másik két népfaj között. S a svájci ember ezért nem meghasonlott lelki ember. Sőt nagyon ügyesen forog a világ gazdasági vérkeringésében. Ha a fiatal - és jelen esetben egy magyar fiatal megismer egy másik nyelvet, műveltséget, ezzel szelleme nem lesz szegényebb, hanem erősebb, gazdagabb, ha jó erkölcsi és jellembeli nevelést kapott.

3) Mi következik ebből? Az hogy tartsuk a kapcsolatot a magyar hazával a magyar néppel, a magyar nyelvvel. Multjával és mai szellemi életével. És az sem lenne feltétlenül baj és átok, ha próbálkozások után megfelelő lelkeszt Magyarországon is keresünk, ahogy már eddig is volt példa rá, hogy kerestek és talán nem egészen dicstelen és nem ijesztő a példa. Merjünk továbbra is öntudattal élő reformátusok, s lutheránusok maradni. Hisszük, Isten ajándéka az, hogy hiszünk. Isten teremtő ajándéka az, hogy magyarnak születtünk.

4) De van még két szavam a bucsuzás során. Hadd szóljak egy szót a fiatalokról, gyermekeinkről. Mit mondhatnék szívből jövő ajándéku^l és intésül? Az ajándék az, hogy elmondom milyenek látom gyermekeinket. Az intés az, hogy milyenek szeretném őket látni.

Hála Istennek van bennük erő, van bennük vitalitás. Ha akarnak, tudnak tanulni s fiatalon az átlag fölé emelkedni, alkotni, felelősen és jól gazdálkodva élni. Tudnak és szeretnek táncolni, cserkészkedni. Sőt, ha a fejükbe nem száll a fiataalkori lázadó önállóságvágy, még templomba is tudnak és szeretnek járni. Nem véletlenül mondtam a Kodály-esten elhangzott zárószavaimban, hogy fiaink és leányaink a büszkeségünk és örömiünk.

De nem egyszer megkiser^ti őket, vagy tudatlanul is szokásukká válik, hogy mindent könnyen vesznek. Azt is amit komolyan kell venni. Megesik, hogy a bőségben, amiben részük van, életunt pózban tetszelegnek maguknak és azt mondják, unalmas az élet. De még a szülői gondoskodás vagy éppen tutu^jgatás melegében élnek és még ki sem léptek az életbe. Röviden fegyelmetlenek.

Miben nyilvánul meg mindez? Például rá sem hederitenek egy felszólításra, intésre, amely pedig nekik szól. Vagy félvállról veszik az adott ígéretet és nem tudják mi az, hogy a kimondott szavukért, ígéretükért felelősek. Könnyen veszik az életet, mert szinte únják a bőséget, a mindent előteremtő szülői törődést. Nem mondanám, hogy ez a törődés mindenestől bölcs szülői szeretet. Megesik, hogy alaptalanul, teljesítmény nélkül igényesek, követelők. Neveletlenek és modortalanok, mintha otthon soha nem kaptak volna komoly nevelői szót arról, hogy mi a különbség a jólneveltség és a modortalanság között. Mi ennek az oka? A tágabb értelemben vett környezet nem tudom. De mintha egy erősebb erkölcsi tartás olykor hiányozna belőlük.

Ugyanakkor fogékonyak és érdeklődők. Több érdekli őket, mint a környezetükben élő fiatalokat, csak legfeljebb nem kaphatják meg könnyen azt a szellemi-emberformálási táplálékot és hatásokat, amelyre szükségük van. Ha nem kaphattak meg alapvető ismereteket, akkor próbálják pótolni abból, ami van. Amikor Jézus kereszthaláláról beszélgettünk, bizony nem tudták, milyen hegyen feszítették meg az Úr Jézust. Amikor segitettem és azt mondtam, hogy a hegy neve G-vel kezdődik, az egyik gyors-eszű és nyelvi gyermek rávágta: a Gellért hegyen. Mert neki a távoli, nem látott hegyek közül a Gellért hegy neve volt ismerős.

Megérzik azt is, ha valaki szereti őket, még ha ez a szeretet igényesebb is és szigorubb. Elmondhatom, volt összejövetelem volt óra, amikor égzengéses számonkérés hangzott el az ismételt hanyagság és nemtörődömség miatt. De egyszer sem ment haza azzal, hogy ő többet nem jár ide. Sőt talán megérezte, hogy jogos a dorgálás, hogy szüksége van arra, amit számon kérnek tőle.

Tudom, a kép éles vonalakkal van meghúzva. De olyan fiataloknál mutatkozott komoly hiányosság, ahol a család társadalmi helyzete, műveltségi színvonala alapján fel lehetett tételezni, hogy kaptak nevelést hála Istennek, hogy volt olyan eset is, ahol ez nyilvánvaló volt. Csak nem minden esetben. Olyannak látom nem egy gyermekünk életét és helyzetét, mint a bibliai gyermekét, aki tűzbe és vízbe esik a betegségében. Igen, gyermekeink két véglet közt élnek. Ezért az otthonról jött ember szemében olyanok, hogy meglepődünk rajta.

Felvetődik a nehéz kérdés: Mit tegyünk? Hogy segíthetünk nekik nem könnyű élethelyzetükben? S hogy tudjuk segíteni örömmel azokat, akiknél hála Istennek ilyen éles problémák nem vetődnek fel?

Azt ajánlanám, hogy a nevelői rendszerek: az óvoda, a ma

gyar iskola, a cserkészzet, a vallásoktatás lássa meg ezt a nevelési hiányt és tervszerű átfogó nevelői munkával kezdje meg pótolni

A szülők azonban a legtöbbet tehetnek. türelemmel, szeretettel végezhetik a nevelést azzal a világos céllal, hogy a sok jó adottsággal megáldott gyermekeink önmagukat ellenőrző, fegyelmezett és akaratban céltudatos fiatallá, felnőtté válhassanak.

Tudom, ez évek hosszú munkája, de az eredmény megéri. És itt ebben a világban kétszeresen szükség van arra, hogy a felnövő fiaink és leányaink az ismereti felkészültségen túl erkölcsi fel fogásban és akaratban is acélozott kiforrott egyéniségekké és boldog emberekké válhassanak.

5) Kellene még beszélnem arról, hogy végül is személy szerint milyen érzésekkel és tapasztalatokkal megyünk el ebből az országból, ebből a felejthetetlenül lett gyülekezetből és ebből a kis emigrációs közösségből. Összefoglalásul hadd mondjak annyit, hogy sokat kaptunk kedvességben, szeretetben, ajándékban, rokonszenven. Elenyésző a kedvezőtlen, vagy rossz tapasztalat ahhoz képest, amiben hála Istennek részünk lehetett. Életünknek maradandó ajándéka ez az itt töltött két esztendő, az ajándékba kapott barátságok, kiforrott életű és egyéniségű férfiak. Öröm volt látni, mennyi okos, képzett, intelligens nő van a kolónia tagjai között, részben a cserkészzet nevelői munkája eredményeként; milyen jó a humoruk, ami nélkülözhetetlen az élethez.

Amit akartam, részben elmondtam az eltelt két év alatt. Amit adni tudtam, igyekeztem nem visszatartani. Fogyatékoságomat nézzék el. Jószándékaim emlékét őrizték meg. Az Isten kegyelme tartsa meg, hordozza és őrizze meg ezt a szent gyülekezetet, a másik szent gyülekezet tagjait, ezt a maroknyi magyar népet növekvő egyetértésben, együttműködésben és küldetésében.

A virágvasárnapi szeretetvendégségen elmondta Vladár-
né Mária, a Lorantffy Zsuzsanna Nőegylet elnöknője./

Alig két éve nagy örömmel jöttünk itt össze, hogy köszöntsük az új lelkészházaspárt, dr. Domján Jánost és feleségét.

52 évi lelkészi munka után, a megérdemelt nyugalomba vonulás előtt hallotta meg és fogadta el a meghívást, hogy jöjjön és gondozza a Venezuelában elárvult kis magyar gyülekezetet. Hiszünk, hogy ebben az isteni hívó és küldő szó indította emberi számítás helyett.

Visszanézve mintha tegnap lett volna, hogy megkezdték a Nagytiszteletű Ur és felesége. Nem ismertük egymást. Csak reméltük, hogy jól kijövünk egymással. Az eltelt idő alatt jól megismerkedtünk, összeszoktunk, és Isten segítségével együtt szolgálhattunk a gyülekezet megerősítésén. Aztán most már "János bácsivá" és "Erzsike nénié" lettek számunkra, akik megosztották velünk ünnepeinket, hétköznapjainkat, örömeinket, bánatainkat. Megtanultuk tisztelni és szeretni őket, mert példát adtak türelmükkel és hűségükkel az Isten igéje hirdetésében.

Hogy fáradságuk nem volt hiábavaló, bizonyítja a templomba járók számának fellendülése, a gyülekezeti élet meglevenedése, a rendes és rendkívüli alkalmak látogatottsága - és az öröm, amivel gyermekeink jártak hittanórára "János bácsihoz" és casárnapi iskolába "Erzsike nénihez."

A Nőegylet nagy segítséget kapott Erzsike személyében, bizonyára otthoni sok gyakorlata alapján is. Minidig ott volt, ahol segítő kézre, beteglátogatásra, irgalmas szivre volt szükség. Nem volt olyan gyülekezeti nőegyleti munka, amelyet kérésünkre örömmel el ne vállalt volna.

Nem akarok számadatokat felsorolni, hogy milyen létszámban, milyen áldozatkészségben volt áldásos a munkájuk. Sokkal fontosabb a lélek, ami mögöttük volt és amit megéreztünk, amivel szolgáltak. Hivatástudat, áldozatkészség és szeretet tette értékké ittlétüket.

Keméljük, ők is megéreztek és tudják, hogy mennivre szeretjük és becsüljük őket mindazért, amit köztünk végeztek.

Most két év után újra együtt vagyunk, de az öröm mellett szomorúság is van bennünk. Mindig szomorú, ha olyanoktól bucsuzunk, akiket szeretünk, szeretünk. Mintha belőlünk szakadna ki valami.

Nehéz szavakba foglalni és maradéktalanul kifejezni, amit ebben a percben érzünk, mert életük összenőtt a mi életünkkel és a caracasi magyar kolónia életével az elmúlt két év alatt. Hadd mondják csak annyit, hogy köszönjük, hogy eljöttek hozzánk, s hogy a két évet gazdagabbá tették életünkben, amit együtt töltötünk el. Ne felejtssenek el minket, ahogy mi sem fogjuk elfelejteni őket soha.

Hogy külső jel is melékeztesse őket, a Nőegylet nevében és részéről egy ezüst tálat adunk át. Belevésztük, hogy szeretettel adjuk. Jusson eszükbe és jussunk mi is eszükbe, valahányszor kezükbe veszik.

Isten áldja meg utukat és további életüket.

VLADÁR ISTVÁNÉ,
PUKY MÁRIA

a Lorántffy Zsuzsanna
Nőegylet elnöke

A VIRÁGVASÁR API SZERETETVE DÉGSÉGET

a Lorántffy Zsuzsanna Nőegylet azért rendezte meg, hogy ezen bucsut vegyen a távozó lelkészházaspártól. A Nőegylet tagjai terítették meg az asztalokat is, amelyek mellett népes vendégsereg foglalt helyet, köztük a katolikus egyház képviselője és tagjai, valamint a Magyar Óvoda vezetői.

A testvér keresztyén egyház nevében Gróza József lelkész mondott meleg bucsuszavakat. Hangoztatta, hogy a róm. kath. és protestáns egyház mindig ökumenikus szellemben és magyar testvériségben szolgálták Isten országa ügyét a venezuelai emigráns magyarság közt.

A gyülekezet és a presbitérium nevében dr. Bladár Pál gondnok mondta el köszönetét és jókívánságait a távozó lelkészházaspárnak, emlékeztetve arra, hogy már az évi Közgyűlés is és a gyűlését tartó presbitérium is felhasználta az alkalmat köszönete kifejezésére.

A meghívottak késő estig testvéri beszélgetésben maradtak együtt az asztalok körül.

Kodály emlékest

A caracasi Magyar Kolónia ifjusága március 25-én rendezte meg kulturestjét a Magyar Házban, melyen megemlékeztek Kodály Zoltán születésének százéves fordulójáról.

Az est műsorát a Hány János szvit közzenéje vezette be. Szabadits Marianne Kodály feldolgozásokat adott elő zongorán. Raffensperger Ilona felolvasta Szilágyi Sándor összeállítását, melyet Kodály írásaiból állított össze a zene jelentőségéről és művelésének utjairól. Mészáros Maritza Kodály gyűjtésből való népdalokat énekelt, majd Sennyey Marianne cserkészparancsnok mondott emlékbeszédet Kodály Zoltán magyarságáról és nevelői egyéniségéről.

A szünetben asszonyaink vendéglátó büfével várták a vendégeket, akik megtekinthették a nagy zeneköltő életéről és munkásságáról összeállított dokument fénykép gyűjtemény kiállítást.

Szünet után a fiatalok táncgyűtteseinek számai következtek. A Buzavirág tánc-csoport tagjai a Kalotaszegi leányest adták elő, Szilágyi Sándor a Sobri gyors szólót táncolta el. A Gyöngyösbokréta egyik száma a Dunántuli ugrós volt, a másik a Kállai kettős. Ez utóbbihoz Fedor Aliz mondott ismertetőt.

A táncok után a fiú és leánycserkész csapatok tábor-tüzi éneklése következett. Az előadott népdalokat a Hány János műből és Kodály népdalgyűjtéséből válogatták össze. A bevezető szavakat és az egyes műsorszámok közti összekötő szöveget Horváth Arnóné Ádám Éva mondta el.

Az est végén Domján János lelkész, akit az emlékest megrendezésére a Magyar Ház vezetősége felkért, mondott zárószavakat. Utána Dózsa Ferenc elnök mondott köszönetet az ifjuság sikeres összefogásáért, a rendezésért és a szépszámu megjelenésért.

Az est a Himnusz eléneklésével ért véget.

J E L E N T É S

az 1983 április 10-i rendkívüli Közgyűlésről.

A közgyűlés egyetlen tárgyalási pontja a lelkész utánpótlásról szóló jelentések, azok megvitatása és az ezzel kapcsolatos döntés volt.

A mai rendkívüli és sok szempontból még tisztázatlan gazdasági helyzet a mi gyülekezetünket is gondos megfontolásokra kényszeríti. A lelkész utánpótlás megoldásánál a következő szempontokat vettük figyelembe:

A lelkész személyével kapcsolatban:

legyen lehetőleg olyan, akinek kora megengedné azt remélni, hogy hosszabb ideig számíthatunk szolgálatára...

rendelkezzen olyan tapasztalattal, hogy a mi különlegesen migráns-szórvány helyzetünket megértse...

legyen felkészülve az ifjúsági munkára, mert az ifjúság megnyerése és aktív közreműködésének elérése a jövőnk szempontjából elengedhetetlen követelmény...

legyen képes fenntartani és kimélyíteni a felekezetek közötti békésegyüttműködést és felhasználni a nemzeti érzésben rejlő etikai értékeket a gyülekezeti és vallási élet kimélyítésére...

legyen elegendő nyelvtudása, vagy más nyelvek ismeretével, megfelelő alapja a spanyol nyelv gyors elsajátítására.

A gyülekezet szempontjából:

kiértékelni anyagi teherbíró képességünket...

kiértékelni az egyes jelentkezők esetleges kéremnyaluta szükségleteit, a helyi költségeken felül, nehogy jövőre lelkészünket, akaratunkon kívül, kényes helyzetbe juttassuk....

a meghívott lelkész a legrövidebb időn belül kezdje meg itteni szolgálatát...

Minden hozzászólás rendkívül magas szinten mozgott. Az egyes lelkész-jelöltek kiértékelése keresztényi szeretettel és megértéssel, de teljes nyíltsággal és őszinteséggel folyt, feltárva egyaránt a jót és az esetleges nehézségeket és ellenvetéseket. A megbeszélés eredményeként, melyben volt lelkészeink, Nt. Pósfay György és Nt. Brachna Gábor véleményeit is ismertettük, a közgyűlés egyhangulag felhatalmazta a presbitériumot, hogy Nt. Szilas Attila, Dániában élő evangélikus lekipásztorral tárgyalja le az idejövételének és itteni szolgálatának részleteit, hogy minél hamarabb megkezdhesse itteni működését.

Szeretnénk ezzel kapcsolatban Nt.Szilas Attila jelentkező leveléből egyes részeket idézni:

"Pósfay Gyurkával folytatott levélváltásból tudom, hogy nemsokára ismét lelkészválasztás előtt áll a gyülekezet. Hadd mondjam el én is, hogy szívesen mennék Caracasba lelkésznek. Mivel már kétszer próbálkoztam evvel, tudom, mire vállalkozom. Talán azt mondod, ti is tudjátok, hogy én ki vagyok. Ez csak részben áll. A 12 év természetesen nem mult el nyomtalanul életemben. Sokat tanultam, tapasztaltam s hogy egy szóval próbáljam összefoglalni: megnyugodtam.

A kínzó feszültségek elmultak, megmaradt viszont az igehirdetésre és lelkigondozásra való törekvésem és vágyam s az évek távlatából kezdem a ti törekvéseiteket is uj fényben látni, jobban megérteni.

.... Jelenleg nincs állásom...ezért minden további nélkül tudnék jönni vagy ide visszatérni. Ilyen szabadon valószínűleg kevés lelkész tud mozogni. S még valamit mondjak: jól éreztem magam Caracasban, köztetek."

Majd egy későbbi levelében, többek között, azt írta: "Anyagi problémáitokat megértem, de nem ad okot tul nagy aggodalomra. Hogy a fizetés dollárban mennyi lesz, az nem a legfontosabb probléma."

A mi helyzetünkben döntésünk nem volt könnyü. Ismerjük a felelőség súlyát, de meggyőződésünk, hogy ebben a határozatban a Gondviselő keze vezetett és ő továbbra is mellettünk marad.

Vladár Pál
gondnok.-

FONTOS TUDÓSÍTÁSOK.

A gyülekezeti iroda vezetését, az uj lelkész megérkezéséig, Dr.Nyerges Pál presbiter vállalta magára, kinek ezuttal is őszinte köszöneteinket felyezzük ki.

Irodai órák: keddtől-péntekig 9.30-11.30 A.M.
Hétfő délután 5-től hittanóra.

Istentisztelet minden vasárnap 9-től.

Kérjük a hiveket, hogy minél nagyobb számban vegyenek részt az istentiszteleteken és hallgassák jó szívvel az önként szolgáló predikátorokat. Ők is Krisztus szolgálatának eszközei.-

GYÜLEKEZETI HIREK.

Két, gyümölcsöző és Istentől megáldott év után .....

1983. április 6-án indult vissza Magyarországra gyülekezetünk lelkésze Nt.Dr.Domján János és felesége Erzsike.

Hazatértükben utba ejtik Rómát és a Szentföldet. Rómából már meg is kaptuk kedves, üdvözlő lapjukat.

Barátai és presbiterei igen sajnálják, hogy uti-
rendjükben az utolsó órákban történt változás következtében, sokan későn érkeztek a repülőtérre s nem tudtak elbucszni és szerencsés utat kívánni. Reméljük, e külön "jókívánságok" nélkül is, utjuk szép és élményekben gazdag lesz.

Az Isten áldása legyen rajtuk otthoni, további munkájukban és életükben.

Május végén Venezuelába érkezik Nt.Dr.LESKÓ BÉLA gyülekezetünk volt, ideiglenes és igen szeretett lelkésze.

Nt.Dr. Leskó Béla, a presbitérium felkérésére, május 29-én megtartja az istentiszteletet és utána kiosztja az Urvacsorát.

Kérjük gyülekezetünk minden tagját, járuljanak minél nagyobb számban az Ur-asztalához, mert nem tudhatjuk, mikor lesz erre ismét alkalmunk.

IDŐSZERŰ IDÉZET EGY RÉGI ANGOL FOHÁSZBÓL+..

"Teremtőm, adj türelmet, hogy el tudjam viselni azt, amin nem tudok változtatni, bátorságot, hogy változtassak azon, ami megváltoztatható, bölcsességet, hogy a kettő között különbséget tudjak tenni."

CARACAS 1062- A Venezuela

Rev. George PÓSFAY

THE LUTHERAN WORLD FEDERATION.

P.O. BOX 66

CH-1211 GENEVE 26-SUIZA.

IMPRESOS

NO COMERCIALES

ISTENTISZTELETEK RENDJE:

CARACAS: minden vasárnap 9.ó.

VALENCIA:

Alkalomszerűen az új lelkész ideérkezéséig.

Szerkesztő bizottság:

Éva de Matute
S ándor Gizela
Dr. Vladár Pál
Dr. Nyerges Pál

**LELKÉSZI HIVATAL és TEMPLOM CIME: Prolongación
4a Ave. con la 3a Transversal de Altamira, Quinta "La
Reforma"; Urb. La Castellana - CARACAS 1062 - A.
Telefon: 33.73.52**

/Impreso por Acción Ecumenica, Caracas/

